

Arrest

nr. 270 697 van 30 maart 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289/gelijkvloers
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 december 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 23 november 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en van de beslissing van 23 november 2021 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 november 2021 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgegeven. Dit is de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

*“Aan de Heer, die verklaart te heten:
[...]*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België onmiddellijk te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

x 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wapenwetgeving, als dader of mededader feiten waarvoor hij op 17.03.2020 door de correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld werd tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar.

De feiten zijn ernstig. Wapeninbreuken leiden tot maatschappelijke onveiligheid. Alleen al het tonen van een wapen leidt tot grote angst van degenen die ermee geconfronteerd worden en voedt daardoor gevoelens van onveiligheid in de samenleving. De aanwezigheid en het gebruik van wapens in de openbare ruimte is een toenemend probleem waardoor het veiligheidsgevoel van heel veel mensen wordt geraakt. Het bezit van wapens leidt vaak tot het daadwerkelijke gebruik daarvan en alle ernstige gevolgen van dien.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd gehoord op 17.11.2021. Hij verklaarde naar België gekomen te zijn om zijn moeder te helpen. Betrokkene verklaarde eveneens een duurzame relatie in Spanje te hebben. Betrokkene krijgt geen bezoek in de gevangenis.

Het begrip "familie- of gezinsleven" in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot een beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij dit heeft gedaan.

Betrokkene heeft in het interview met een DVZ-medewerker verklaard een vriendin in Spanje te hebben. Het administratief dossier van betrokkene bevat evenwel te weinig informatie over het voorgehouden gezinsleven om daaruit af te leiden dat er weldegelijk sprake zou zijn van een werkelijk gezinsleven op het Spaanse grondgebied dat valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Bovendien heeft de Spaanse vreemdelingenpolitie laten weten dat hij niet gekend is in Spanje.

Betrokkene heeft geen redenen gegeven om niet terug te keren naar zijn land van herkomst. Hij wenste wel terug te keren naar Spanje. Hij heeft geen medische problemen gemeld. Betrokkene wou eveneens de vragenlijst invullen in zijn cel, maar heeft tot heden geen ingevulde vragenlijst terug bezorgd. Gezien deze elementen is het art 3 van het EVRM niet van toepassing.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene verblijft minstens sinds 30.10.2021 in België (zie opsluitingsfiche). Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

x Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wapenwetgeving, als dader of mededader feiten waarvoor hij op 17.03.2020 door de correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld werd tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar.

De feiten zijn ernstig. Wapeninbreuken leiden tot maatschappelijke onveiligheid. Alleen al het tonen van een wapen leidt tot grote angst van degenen die ermee geconfronteerd worden, en voedt daardoor gevoelens van onveiligheid in de samenleving. De aanwezigheid en het gebruik van wapens in de openbare ruimte is een toenemend probleem waardoor het veiligheidsgevoel van heel veel mensen wordt geraakt. Het bezit van wapens leidt vaak tot het daadwerkelijke gebruik daarvan en alle ernstige gevolgen van dien.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

1.2. Op dezelfde datum werd tevens een inreisverbod opgelegd van acht jaar (bijlage 13sexies). Dit is de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:
[...]

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 23.11.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

☐ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wapenwetgeving, als dader of mededader feiten waarvoor hij op 17.03.2020 door de correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld werd tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar.

De feiten zijn ernstig. Wapeninbreuken leiden tot maatschappelijke onveiligheid. Alleen al het tonen van een wapen leidt tot grote angst van degenen die ermee geconfronteerd worden, en voedt daardoor gevoelens van onveiligheid in de samenleving. De aanwezigheid en het gebruik van wapens in de openbare ruimte is een toenemend probleem waardoor het veiligheidsgevoel van heel veel mensen wordt geraakt. Het bezit van wapens leidt vaak tot het daadwerkelijke gebruik daarvan en alle ernstige gevolgen van dien.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren.

Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.

Betrokkene werd gehoord op 17.11.2021. Hij verklaarde naar België gekomen te zijn om zijn moeder te helpen. Betrokkene verklaarde eveneens een duurzame relatie in Spanje te hebben. Betrokkene krijgt geen bezoek in de gevangenis.

Het begrip "familie- of gezinsleven" in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot een beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij dit heeft gedaan.

Betrokkene heeft in het interview met een DVZ-medewerker verklaard een vriendin in Spanje te hebben. Het administratief dossier van betrokkene bevat evenwel te weinig informatie over het voorgehouden gezinsleven om daaruit af te leiden dat er weldegelijk sprake zou zijn van een werkelijk gezinsleven op het Spaanse grondgebied dat valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Bovendien heeft de Spaanse vreemdelingenpolitie laten weten dat hij niet gekend is in Spanje.

Betrokkene heeft geen redenen gegeven om niet terug te keren naar zijn land van herkomst. Hij wenste wel terug te keren naar Spanje. Hij heeft geen medische problemen gemeld. Betrokkene wou eveneens de vragenlijst invullen in zijn cel, maar heeft tot heden geen ingevulde vragenlijst terug bezorgd. Gezien deze elementen is het art 3 van het EVRM niet van toepassing.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"2. Aangaande de gegrondheid van het beroep:

Verzoeker meent de volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissingen:

- *Schending van artikel 6, § 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM) juncto schending van de materiële motiveringsplicht*
- *Schending van artikel 74/11 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen juncto de materiële motiveringsplicht en het legaliteitsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur*

2.1. Schending van artikel 6, § 2 en 3 van het EVRM

Het "vermoeden van onschuld" is Een fundamenteel beginsel uit het strafrecht dat onder meer werd gecodificeerd in artikel 6, § 2 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM).

Het staat vast dat verzoeker (nog) niet werd veroordeeld wegens inbreuken op de strafwetgeving, aangezien door zijn raadsman verzet werd aange tekend tegen het verstekvonnis op 15/11/2021.

Hiervoor verwijst verzoeker naar p. 3 van het vonnis in bijlagen gekend onder nummer 1165/2021.

Verzoeker werd middels vonnis van de REA Limburg, afdeling Tongeren Sectie correctioneel in vrijheid gesteld (Stukken 4).

De bestreden beslissing gaat aldus in tegen dit vonnis alwaar werd gesteld dat verzoeker in vrijheid dient te worden gesteld in afwachting van de behandeling van het dossier ten gronde.

Door een inreisverbod op te leggen aan verzoeker - waardoor verzoeker gedurende acht jaar België niet kan betreden - wordt verzoeker voor een voldongen feit geplaatst, waardoor hij zich niet kan aanbieden bij de gerechtelijke autoriteiten bij een eventuele verhoor, regeling van de rechtspleging en in het kader van de verdediging ten gronde bij de correctionele rechtbank tegen het verstekvonnis.

De bestreden beslissing heeft tot gevolg dat verzoeker het recht zou ontzegd worden om zich te verdedigen in een eventuele latere strafrechtelijke procedure en/of gerechtelijke onderzoeksdadens waardoor ook de rechten van verdediging van verzoeker ernstig worden geschaad en verzoeker tevens wordt.

2.2. Het inreisverbod is onwettig - specifieke omstandigheden van elk geval - toepassing op de feitsituatie in casu

Art. 74/11 vrw. stelt het volgende:

"§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden; 2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.]

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.]

Art. 71/11 vrw. bepaalt aldus dat de duur van het inreisverbod vastgesteld wordt door rekening te houden met specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen zoals o.a. indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd (...).

Artikel 74/11 bepaalt uitdrukkelijk dat de termijn maximaal 3 jaar bedraagt. Dit betekent dan ook dat een termijn van minder dan 3 jaar mogelijk, eventueel zelfs wenselijk is.

Artikel 74/11 al. 1 vrw. stelt daarenboven expliciet dat bij het bepalen van het duur van het inreisverbod, tevens rekening moet worden gehouden met specifieke omstandigheden van elk geval.

Bovendien impliceert het verplicht opleggen van een inreisverbod immers niet dat daarbij de maximumtermijn van drie jaar wordt opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn (RvS 18 december 2013, nr. 225.871).

Er wordt in concreto een inreisverbod van 8 jaar opgelegd om reden dat verzoeker geacht wordt de openbare orde te schaden.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek gevoerd naar de concrete situatie van verzoeker.

In het bijzonder werd er geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van het voorliggend geval en is verzoeker de stelling toegedaan dat de specifieke omstandigheden van zijn geval niet afdoende in aanmerking werden genomen door verwerende partij.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het vaststaat dat verzoeker (nog) niet werd veroordeeld wegens inbreuken op de strafwetgeving, aangezien door zijn raadsman verzet werd aangetekend tegen het verstekvonnis op 15/11/2021. Hiervoor verwijst verzoeker naar p. 3 van het vonnis in bijlagen gekend onder nummer 1165/2021.

Verzoeker werd middels vonnis van de REA Limburg, afdeling Tongeren Sectie correctioneel in vrijheid gesteld (Stukken 3).

Verzoeker vormt onder geen enkel beding actueel gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid betekent, om reden dat de door verwerende partij geschetste feitenconstellatie niet strookt met de objectieve vaststellingen van het voorliggend dossier en verzoeker zijn verzetsdossier nog integraal ten gronde dient te worden behandeld.

De precieze omstandigheden van het misdrijf worden niet beschreven. Er wordt louter verwezen naar de definitieve? veroordeling van 17/03/2020, dewelke uiteraard uit het rechtsverkeer is verdwenen door de procedure in verzet en een theoretische uiteenzetting waarom het bezit en tonen van wapens burgers angst kan inboezemen dat maatschappelijk onaanvaardbaar is.

Er is kortom geen enkele actuele element in het dossier aangehaald ten einde het standpunt te ondersteunen. Verwerende partij had op a priori inlichtingen en/of bescheiden zich doen toekomen om te verifiëren of verzoeker een effectief gevaar vormt voor de openbare orde.

Dit is daadwerkelijk niet gebeurd, temeer daar verzoeker enkel wordt beticht van het bezit en dracht van een spuitbus Pepperspray en een zakmes van het merk Stanley op 26/09/2018 (d.i. langer dan 3 jaar geleden).

Aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onlangs de volgende redenering van het Europees Hof van Justitie heeft overgenomen "Volgens vaste rechtspraak veronderstelt bijgevolg het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde hoe dan ook, afgezien van de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, het bestaan van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast

Er wordt immers wettelijk gesteld dat strafrechtelijke veroordelingen als zodanig geen reden voor dergelijke maatregelen kunnen zijn.

Het louter gegeven dat opzichtens verzoeker één of enkele strafrechtelijke veroordelingen werden uitgesproken in het verleden of dat verzoeker in een hangende strafonderzoek bevindt, betekent onder geen enkel beding dat verzoeker door een dergelijke handeling de onmiskenbare neiging vertoont om in de toekomst een nieuwe schending van de openbare orde te creëren en uit geen enkele concrete indicatie kan worden afgeleid dat verzoeker zich aan ernstige feiten heeft vergrepen, doch door de bestreden beslissing voor een fait accompli wordt geplaatst waardoor hij zich niet verder zal kunnen aanbieden bij de gerechtelijke autoriteiten in België en de behandeling van zijn strafdossier in verzet.

Verwerende partij dient niet enkel te verwijzen naar de strafrechtelijke veroordelingen van verzoeker, doch dient zij het vonnissen / arresten en alle andere relevante stukken inzake de integratie / gezinsleven / jarenlang gedoogd verblijf van verzoeker in België in het verleden /actuele toestand strafonderzoek op te vragen en hieruit precieze en concrete elementen te puren inzake het persoonlijk gedrag van verzoeker, aangezien desalniettemin enkele strafrechtelijke veroordelingen of een proces

verbaal op zichzelf geen bewijs van een actuele gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid impliceren.

Verzoeker wijst in dit verband tevens naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de zaak C-554/13 van 11 juni 2015 dat handelt over het begrip "gevaar voor de openbare orde" vervat in artikel 7, vierde lid van de Richtlijn 2008/115/EG.

"Bijgevolg dient een lidstaat het begrip "gevaar voor de openbare orde" in de zin van art. 7, lid 4, van richtlijn 2008/115 per geval te beoordelen ten einde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar vormen voor de openbare orde. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, erop zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd een gevaar voor de openbare orde te zijn in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115."

Er dient immers rekening te worden gehouden met de anciënniteit van de veroordelingen, de mindere ernst of de eventueel verschoonbaar aard van de gepleegde inbreuk - naargelang - de omstandigheden - inhouden dat deze veroordelingen niet constitutief zijn om te constateren dat verzoeker geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Zie ook in analogie arrest van 24/11/2017 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gekend onder Rol^o: 195.538:

"Onder verwijzing naar verschillende arresten van het Hof van Justitie van de Europese Unie brengt de Raad in de eerste plaats in herinnering dat bij het nemen van een beslissing die gestoeld is op een bedreiging voor de openbare orde, uit de motieven, of minstens uit het administratief dossier, dient te blijken op welke wijze het persoonlijk gedrag van de betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging uitmaakt die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Een openbare orde-argument mag immers niet berusten op loutere gissingen of op algemene overpeinzingen. Het bestaan van een dergelijke bedreiging werd in onderhavig geval evenwel niet aangetoond."

Aangezien inzake de zwaarwichtige feiten van openbare orde verzoeker wenst op te merken dat een gewone strafrechtelijke veroordeling of arrestatie door de politie niet volstaat om iemand te beschouwen als "actueel gevaar"..

Aangezien zelfs een "goed voorziene" veroordeling of strafblad, zelfs voor heel erge feiten, geen belemmering mogen zijn voor een regularisatie of verblijf van de veroordeelde als de feiten dateren van lang geleden en a fortiori als zijn "duurzame lokale verankering" groot is, wat in casu onstuitbaar het geval is.

De aard en de ernst van het door betrokken gepleegde misdrijf.

Deze redenering en motivatie van verwerende partij is echter in strijd met de woorden van de wet, alwaar uitdrukkelijk wordt gesteld dat de bestreden beslissing rekening moet houden met de specifieke omstandigheden om de duur te bepalen, en dat deze duur niet meer (wél minder) dan drie jaar kan/mag bedragen (RvV nr. 91 251 dd. 9 november 2012 inzake een inreisverbod van maximum 5 jaar).

Verzoekers verwijzen in het verlengde hiervan naar het arrest RvV dd. 27 februari 2013, nr. 97002, T. Vreemd. 2013, 246:

"De overheid legt onmiddellijk een inreisverbod op en moduleert de duur niet. Daardoor geeft zij impliciet te kennen dat zij geen rekening heeft gehouden met bepaalde omstandigheden die eigen zijn aan het geval. Zij geeft geen blijk van het doorvoeren van een individueel onderzoek. Nochtans moet de DVZ wel een individueel onderzoek voeren gezien artikel 74/1, eerste lid Vw.

De overweging dat het inreisverbod kan opgeschort of opgeheven worden indien verzoeker voldoet aan de toepassingsvoorwaarden van de gezinshereniging, werd reeds eerder verworpen als voldoende motivering (RvV 15 januari 2013, nr. 95.142, T. Vreemd. 2013, 247).

"De DVZ heeft niet uitgelegd waarom het gezinsleven een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 3 jaar niet verhindert. De duur van het verbod noopt immers toch tot een bijzondere aandacht. Het enig motief over het gezinsleven heeft betrekking op de verwijderingsmaatregel en niet op het inreisverbod. Zelfs als dit motief in overweging zou kunnen worden genomen bij het opleggen van het inreisverbod, kunnen we niet controleren of dit werkelijk is gebeurd. De weg die men voorstelt ni het aanvragen van een visum gezinshereniging, is in tegenspraak met de opgelegde maatregel. Op het eerste gezicht, lijkt het erop dat DVZ geen gepaste motivering heeft aangenomen met betrekking tot artikel 8 EVRM".

2.3 Aangaande de gegrondheid van het beroep inzake de bevelen om het grondgebied te verlaten:

Wat betreft de tweede beslissing, de bevelen om het grondgebied te verlaten geldt dat niettegenstaande het feit dat art. 7 van de vreemdelingenwet, eerste lid vrw. een gebonden bevoegdheid betreft, verwerende partij het zelf nuttig en nodig heeft geacht om deze bevoegdheid slechts uit te putten nadat werd beschikt over de invrijheidstelling van verzoeker en de Bijlage 13 Sexies.

Door een dergelijke handelswijze erkent zij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Bijgevolg dienen deze bevelen om het grondgebied te verlaten tevens mede uit het rechtsverkeer genomen wegens afdoende samenhang gelet op de hier voren geschetste elementen nl. er ligt nog geen definitieve strafrechtelijke veroordeling voor en verzoeker vormt geen effectief gevaar vormt voor de openbare orde.

Verzoeker zal bij de opvolging van de bestreden beslissingen geraakt worden in zijn opgebouwde ontplooiing in het Rijk en zijn strafrechtelijk verdediging ten gronde en zal onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissing en vordert derhalve tevens de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten op basis van de hier voren uiteengezette redenen."

3.2. Wat betreft het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten dient opgemerkt te worden dat deze beslissing steun vindt in artikel 7, eerste lid, 1° en 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoeker voert aan dat hij op het ogenblik van de bestreden beslissing nog niet definitief veroordeeld werd voor de feiten die hem ten laste worden gelegd. Daarenboven betoogt hij dat hij geen effectief gevaar vormt voor de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dient echter op te merken dat het bestreden bevel genoegzaam steun vindt in artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet. Verzoeker verblijft op het grondgebied zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten. Dit motief wordt door verzoeker ook niet betwist. Deze motivering is draagkrachtig en voldoende om het bestreden bevel te schragen.

3.3. Wat betreft de tweede bestreden beslissing, blijkt dat *in casu* een inreisverbod werd opgelegd van acht jaar, hetgeen betekent dat verzoeker geacht wordt een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Verzoeker werd op 17 maart 2020 bij verstek veroordeeld door de rechtbank van eerste aanleg tot een gevangenisstraf van één jaar wegens inbreuken op de wapenwetgeving. In het bestreden inreisverbod wordt gemotiveerd dat wapeninbreuken leiden tot maatschappelijke onveiligheid. Verweerder wijst erop dat alleen al het tonen van een wapen leidt tot grote angst van degenen die ermee geconfronteerd worden, en daarenboven is de aanwezigheid en het gebruik van wapens in de openbare ruimte een toenemend probleem waardoor het veiligheidsgevoel van heel veel mensen wordt geraakt.

Er wordt in het bestreden inreisverbod tevens gemotiveerd dat verzoeker verklaarde een duurzame relatie te hebben in Spanje. Er liggen echter geen elementen voor waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker weldegelijk een gezinsleven onderhoudt in Spanje in de zin van artikel 8 van het EVRM. Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand werden geen concrete elementen aangevoerd door verzoeker. Verder wordt gewezen op het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde. Waar verzoeker betoogt dat het inreisverbod louter verwijst naar de feiten waarvoor hij veroordeeld werd, kan hij derhalve niet gevolgd worden.

Verzoeker voert aan dat zijn raadsman op 15 november 2021 verzet aantekende tegen het verstekvonnis van de correctionele rechtbank van Tongeren van 17 maart 2020.

Daarenboven betoogt verzoeker dat hij door middel van het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Tongeren van 23 november 2021 in vrijheid werd gesteld. Op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing was verzoeker inderdaad nog niet definitief veroordeeld, doch belet het vermoeden van onschuld het bestuur niet om op grond van een eigen onderzoek maatregelen te nemen ter vrijwaring van de openbare orde, ook al hebben de desbetreffende feiten nog geen aanleiding gegeven tot een strafrechtelijk veroordeling. Het bestuur kan op grond van een eigen onderzoek een standpunt innemen met betrekking tot feiten die tot een veroordeling hebben geleid en op basis van deze feiten een beslissing te nemen inzake de verblijfsrechtelijke situatie van een vreemdeling (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Daarenboven dient te worden opgemerkt dat verzoeker in wezen niet betwist dat hij zich schuldig maakte aan inbreuken op de wapenwetgeving en meer bepaald aan het bezit en de dracht van een spuitbus pepperspray en een zakmes.

Wat betreft de voorlopige invrijheidstelling van verzoeker, merkt de Raad op dat het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg geen uitspraak doet over het verblijfsrechtelijk statuut van verzoeker, dit is een prerogatief van verweerder. Volledigheidshalve dient de Raad op te merken dat uit het vonnis van 23 november 2021 blijkt dat uit het vooronderzoek blijkt dat er ernstige aanwijzingen van schuld zijn lastens verzoeker.

In een volgend middelonderdeel betoogt verzoeker dat het bestreden inreisverbod hem belemmert om zich aan te bieden bij de gerechtelijke autoriteiten voor eventuele verhoren, regeling van rechtspleging en zich niet zal kunnen verdedigen bij de beoordeling ten gronde voor de correctionele rechtbank. Uit het vonnis van de correctionele rechtbank van Tongeren van 23 november 2021, zoals vervat in het administratief dossier, blijkt echter dat verzoekers zaak ten gronde behandeld werd op de zitting van 23 november 2021 en dat er op 7 december 2021 een uitspraak werd gedaan. Er blijkt dus niet dat verzoeker zich nog zal dienen aan te melden bij de gerechtelijke autoriteiten in het kader van de procedure voor de rechtbank van eerste aanleg. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat zijn rechten van verdediging geschonden worden door het bestreden inreisverbod.

Verzoeker betoogt dat de voormelde feiten in een ver verleden gepleegd werden en dat hij op heden geen gevaar uitmaakt voor de openbare orde. Er dient echter erop te worden gewezen dat de gepleegde feiten dateren van 2018. De Raad is van oordeel dat deze feiten niet dermate oud zijn dat het onredelijk zou zijn hieraan een inreisverbod te verbinden.

Gelet op het voorgaande, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk om een inreisverbod van acht jaar op te leggen, minstens maakt verzoeker het tegendeel niet aannemelijk. In tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, wordt er in de bestreden beslissing wel degelijk rekening gehouden met de elementen die eigen zijn aan de onderhavige zaak. De motivering van het inreisverbod is draagkrachtig en afdoende om de beslissing te schragen.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT